

ŠOLARIJA

Šolsko glasilo

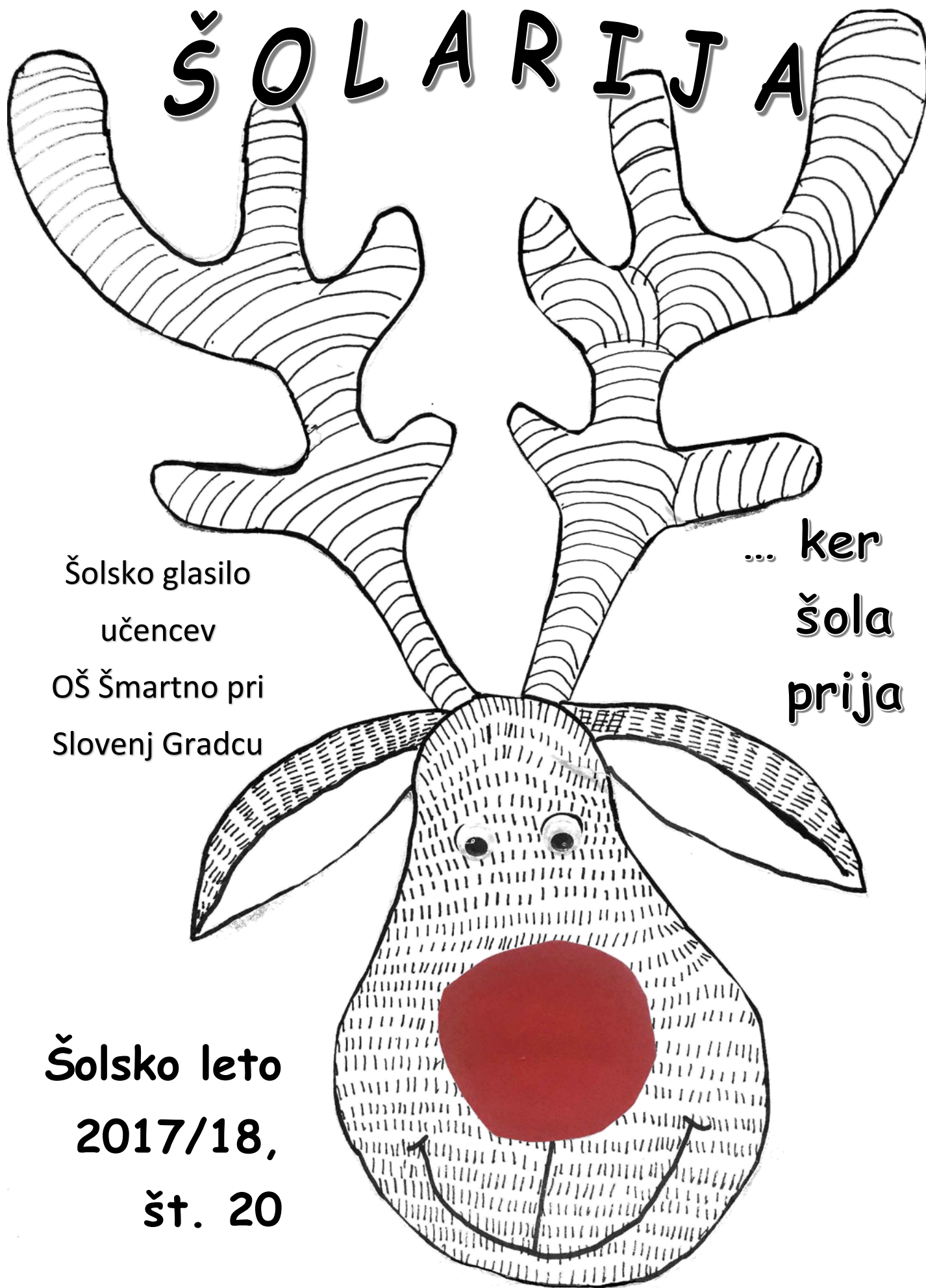
učencev

OŠ Šmartno pri

Slovenj Gradcu

... ker
šola
prija

Šolsko leto
2017/18,
št. 20

KAZALO

Uvodne besede	str. 3
Od septembra do januarja	str. 8
Mi smo EKO	str. 24
Ustvarjalnica	str. 26
Jezikajmo	str. 37
Malo za zabavo	str. 50

KOLOFON

Uredniški odbor:
učenci OŠ Šmartno

Mentorica:
Katja Apat Rožič

Oblikovanje in grafična obdelava:
Lilijana Pelc

Naslovnica:
Manca Krevh, 5. a

Ilustracije:
Učenci OŠ Šmartno pri Slovenj
Gradcu

Fotografije: učitelji OŠ Šmartno

Izdala in založila:
OŠ Šmartno pri
Slovenj Gradcu

Do morebitnih napak v šolskem časopisu **Šolarija**

... **ker šola prija**

je prišlo zgolj po naključju.

Drage bralke in dragi bralci,

pa jo imamo ... okroglo, dvajseto številko glasila namreč. Zopet se je nabralo ogromno prispevkov in z veseljem objavljamo prav vse prispele. V uredništvu smo zelo veseli, ko vidimo, da pri marsikom domišljija res ne pozna meja. Po drugi strani pa znate že prav odraslo razmišljati in o tem tudi pisati. In zaradi tega smo se odločili, da vaša razmišljanja o tem, kaj je sreča in kaj strpnost, postavimo na začetek glasila, v uvodni del.

Ker se bližajo zimske počitnice, vam naj ob tem zaželimo le še obilico snega in zimskih radosti ter toplih objemov ob domačem ognjišču.

Uredniški odbor

Pri pouku etike so učenci razmišljali o sreči. Kaj je tisto, kar nas osrečuje? Mogoče nasmeh, objem, bližina ljubih oseb, sončen dan ... Kaj pa osrečuje osmošolki?

Sem še otrok, zato o sreči ne razmišljam veliko. Večkrat slišim o otrocih, ki nimajo dovolj hrane, zdravil, oblačil, so zlorabljeni, pretepeni, nimajo toplega doma in ljubeče družine. Takrat pomislim nase, na svojo družino in vem, da je družina tisto, kar me osrečuje in me naredi srečno.

Imam ljubeča starša in dobro sestro, s katero sva najboljši prijateljici. Z družino živim, imam topel dom, svojo sobo, pogoje za učenje, nudijo mi osnovne življenjske potrebe, med seboj si pomagamo in si zaupamo. Lahko jim povem vse, kar mi leži na duši, imamo se radi, skupaj se nasmejemo, igramo, kolesarimo ... Včasih starša tudi malo vzkopita, kar je prav, saj otroci večkrat ne ubogamo in smo svojeglavi.

Starši še nikoli niso pozabili na rojstne dneve in praznike. Takrat dobim majhna in pozorna darila. Me toplo in srčno objameta in mi zaželita vse najlepše.

Družina je krog ljubezni, spoštovanja in zavetja. V tem krogu sem srečna in ta družinski krog me naredi srečno.

Alja Korošec, 8. a

*Sreča ni v glavi in ne v daljavi,
ne pod palcem skrit zaklad.
Sreča je, ko se delo dobro opravi
in ko imaš nekoga rad.*

Tone Pavček

Sreča je čustvo, ki te naredi veselega in boljše volje. Srečo občutiš samo takrat, ko vzameš stvari in dejanja v pozitivnem smislu. Saj je v čisto vsaki stvari in dejanju vedno nekaj pozitivnega, pa naj bo ta stvar še tako zelo negativna.

Srečnega te lahko naredi neka stvar samo začasno. A ko se ta stvar pokvari, kje imaš potem to srečo? Lahko te osrečuje tudi neka igra, samo da ta igra ni večna. Vse se enkrat konča. Tvoja sreča je lahko samo v ljudeh, samem sebi, v veri ... Lahko je med prijatelji, saj te razvedrijo in so vedno tukaj zate. Tudi tvoji sorodniki so lahko tvoji prijatelji.

Mene na primer srečno delajo prijatelji, sorodniki in še veliko drugih ljudi, s katerimi gradim svojo življenjsko zgodbo.

Tudi glasba me osrečuje, ampak na drugačen način. Glasbi se ne morem na primer izpovedati, ne more mi pomagati, kot to lahko naredi človek.

Sara Rutnik Rader, 8. a

Šestnajstega novembra obeležujemo svetovni dan strpnosti. Strpnost – s tujko »toleranca«, po domače »potrpljenje« – je ena najpogostejše rabljenih besed. Je vrlina, ki se je moramo učiti in jo vedno znova vzgajati. To, da smo strpni, pomeni, da smo potrpežljivi do soljudi, ki so drugačni, drugačni v mišljenju, videzu, zgodovini in kulturi. Za dober odnos moramo negovati strpnost, ki pomeni spoštovanje svobode drugega, da mu pustimo biti to, kar je. TOREJ, BODITE STRPNI IN SPOŠTUJTE LJUDI OKOLI SEBE!!

Živim v svetu nestrpnosti

Živimo v svetu, v katerem ljudje obsojajo skupine ljudi, ki so drugačne od nas. Najbolj obsojamo ljudi, ki so drugačni od nas po veri, spolni usmerjenosti, barvi kože in debelosti.

Mislim, da se je vse to začelo zaradi interneta in spletnih strani, čeprav ravno tam zasledujem objave, da smo vsi ljudje enaki. Poznam nekaj ljudi, ki ves čas nekoga obsojajo in imajo večno nekaj za pripomniti, čeprav tudi oni niso niti najmanj popolni.

Tudi jaz sem bila žrtev zasmehovanja in obsojanja, saj so me obsojali in me zasmehovali zaradi vitiliga. To je bolezen, pri kateri ti primanjkuje pigmenta. Na začetku mi je bilo zelo težko, a so me ljudje počasi sprejeli. Pomagala mi je tudi manekenka Winnie, ki ima enako bolezen, a je verjela vase. Tudi moja najboljša prijateljica E. me je razumela in mi vedno pomagala pri tem, saj ima sama probleme zaradi norčevanja vrstnikov. Ona škili na levo oko, kar jo tudi zelo moti.

Po mojih ugotovitvah najbolj obsojajo tvoji vrstniki. Na začetku, ko še nisem hodila v šolo, sem lahko okoli hodila v kratkih hlačah in majicah. Zdaj imam raje zimo, ker me ne vidi toliko ljudi. Poznam še tudi veliko drugih, ki so malo drugačni in zato postanejo čudni. Nekaj od teh jih je v mojem razredu. Do pred kratkim sem vedno mislila, da so nekateri ljudje popolni, da lahko obsojajo kogar hočejo, a to ni res. Nihče od nas ni popoln. Vsak ima kakšno napako.

NN

Nestrpnost je del našega vsakdana

Pojavlja se v šoli, službi, doma, po celem svetu. Kaj sploh je nestrpnost? Nestrpnosti je več oblik. Lahko smo nestrpni, ker nekaj pričakujemo, nestrpni smo, ko se nam mudi, ko si ne prisluhnemo, ko smo nepotrpežljivi. Tudi jaz sem kdaj nestrpna, preden dobim kakšno oceno ali pa ko v trgovini čakam v dolgi vrsti.

Svet je nestrpen. Nestrpen je zato, ker se lahko vsak čas vname vojna. Voditelji držav so nestrpni in se med seboj ne poslušajo, se ne strinjajo in obtožujejo drug drugega.

Če na svetu ne bi bilo niti malo strpnosti, bi vladalo razdejanje. Divjale bi vojne, vse bi bilo opustošeno. Bilo bi, kot da bi v trenutku udaril tornado in večja, ko bi bila nestrpnost, večje razdejanje bi pustil za sabo. A na svetu se še vedno najdejo ljudje, ki so razumevajoči in ne obsojajo drugih po videzu in pripadnosti.

Donald Trump je eden od ljudi, ki se mi zdijo zelo nestrpni. Na meji med Ameriko in Mehiko je dal postaviti ograjo, zato je bilo mnogo družin razcepljenih. Čeprav je obljubljal izboljšanje, se to še ni zgodilo.

Velika večina politikov je nestrpnih. A v zgodovini niso bili vsi taki. Nekateri so se zavzeli za pravice manjvrednih. Zgled je Nelson Mandela, že pokojni predsednik ene od držav oz. republik Afrike. V času njegovega življenja so bili črnci manjvredni in belci so jim vladali, a on se je zavzel za njihove pravice in enakopravnost. Ker si je prizadeval za enakopravnost, je bil zaprt v ječi skoraj 30 let, a strpnosti mu ni manjkalo. Ko se je udeležil predsedniških volitev, je zmagal s presenetljivo večino. Podobno kot Mandela je deloval Martin Luther King, ameriški advokat za pravice afroameriških ljudi. Tudi če zdajšnji voditelji sveta niso strpni, lahko vsi pripomoremo, da bodo naslednji boljši. K strpnosti lahko pripomoremo v svojem okolju, s poslušanjem, potrpežljivostjo in tudi solidarnostjo. Po mojem mnenju je solidarnost velik del strpnosti, saj tako pomagamo mnogim ljudem v stiski, za katere se voditelji sveta ne menijo.

Vsi smo lahko strpni, a samo, če to hočemo.

Zala Lavre, 8. a

Življenje bi bilo veliko lepše

V šoli imam veliko prijateljev. Vsi nimamo enakega učnega uspeha, pri športnih aktivnostih dosegamo različne rezultate in tudi na zunaj smo si zelo različni, pa vendar se dobro razumemo. Poskušamo biti čim bolj strpni eden do drugega in si pomagati med seboj. Res se včasih tudi spremo zaradi kakšne malenkosti, vendar hitro pozabimo na to in smo spet prijatelji.

Na svetu je veliko ljudi, ki so zapostavljeni in jih vrstniki in družba ne sprejmejo medse, ker so prišli k nam kot begunci z drugih koncev sveta, ker so drugačne polti, zaradi njihove vere ali pa imajo kakšne telesne hibe. Tudi oni bi radi imeli prijatelje in se družili z nami, vendar jih nekateri ljudje ne sprejmejo medse ali pa jih zaradi njihove drugačnosti celo sovražijo.

To se meni ne zdi prav. Ljudje, ki so nestrpni do drugih, bi se morali vprašati, kako bi se počutili, če bi bili sami tarča nestrpnosti. Če bi bili ljudje bolj strpni eden do drugega, bi bilo na svetu veliko manj gorja in življenje bi bilo veliko lepše.

Simon Šmon, 8. a

Kaj je strpnost?

16. november je Generalna konferenca UNESCO leta 1995 razglasila za mednarodni dan strpnosti. Strpnost je značajska lastnost, ki se je lahko tudi priučimo. V družbi je zelo pomembna, saj drugače ne moremo reševati problemov. V skupnosti ima vsak pravico povedati svoje mnenje, dolžnost drugih pa je seveda to tudi sprejeti. Če se s predlogom večina strinja, zmaga torej večina, za manjšino pa je prav tako treba poskrbeti.

Strpnost je povezana s človekovimi pravicami. To pomeni, da sprejmemo drugače misleče, verne, drugačne rase, generacije, spole ...

Danes je malo ljudi strpnih ter spoštljivih, saj če si že malo drugačen, si manj vreden in te že ponižujejo in zmerjajo. Na primer, če je neka stvar zelo popularna in je nimaš, si že nekaj manj.

Ljudje v današnjem času gledajo samo na zunanost in večinoma pozabljajo na notranjost. Pri ljudeh je najbolj pomemben značaj. Če se boš družil s človekom samo zaradi lepote ali dobička, a ne bo imel dobrega značaja, ti, ko ga boš potreboval, ne bo zmozel pomagati ali pa te bo začel zafrkavati.

Vsak dan občutimo in doživljamo nestrpnost. Največkrat zaradi nestrpnosti nastajajo spori in vojne, večinoma med državami in verniki. Nekateri kristjani se izogibajo muslimanom, ker mislijo, da so drugačni. A so samo ljudje in tudi mi smo za njih drugačni.

Nestrpnost je tudi nepotrpežljivost. Danes je na svetu veliko stresa in vsem se zelo mudi. Nimamo časa za družino, prijatelje in za vse, kar je pomembno. Večkrat se spremo, ker si ne vzamemo časa za miren pogovor. Ljudje pa si želijo vedno več, vedno hitreje, vedno bolje ...

Sara Rutnik Rader, 8. a

Smo dovolj strpni?

Strpnost pomeni, da smo potrpežljivi do ljudi, ki so drugačni, drugačni v razmišljanju, razvoju, videzu ali veri.

Na svetu je preveč nasilja ter sovraštva in premalo ljubezni, iskrenosti, sočutja, medsebojne pomoči in strpnosti.

Po šolah je veliko otrok, ki so drugačni. So bolj nemirni, zgovorni, nagajivi, neposlušni ... Do takšnih otrok bi morali sošolci in učitelji biti potrpežljivi, saj lahko dosežajo dobre učne uspehe, če se jim nudi več dodatne pomoči in strpnosti.

Strpnost se v šoli kaže tudi do otrok, ki so preveč mirni, za sošolce so nezanimivi, če pa se kakšnemu učencu učitelj preveč posveča in mu pomaga, govorijo, da ima protekcijo. Enako se dogaja z učenci, ki imajo odlične ocene, za sošolce so piflarji.

Tudi po televiziji večkrat slišim, da se premalo posveča in se ne kaže strpnost do invalidov, ljudem z motnjo sluha in vida, do ljudi, ki imajo drugo barvo kože, do revnih, bolnih, do starejših, do drugačnih, do beguncev ...

O strpnosti bi se morali več pogovarjati doma s starši in v šoli z učitelji. Več bi morali govoriti o drugačnih osebah, o njihovih težavah in potrebah.

Smo takšni ali drugačni, vsi si zaslužimo in si želimo strpnosti in spoštovanja.

Alja Korošec, 8. a

Od septembra do januarja

NARAVOSLOVNI DAN V ARBORETUMU – VOLČJI POTOK

V petek, 22. 9. 2017, smo se šestošolci zjutraj zbrali pred šolo in se odpravili na avtobusno postajo. Z avtobusom smo se odpeljali v Arboretum.

Arboretum obsega kar 85 ha. V njem je zbranih okrog 4000 različnih vrst lesnatih rastlin. Vse rastline imajo poleg slovenskih tudi latinska imena za lažje sporazumevanje med znanstveniki. Ogledali smo si veliko različnih vrst.

Ko smo prispeli, smo kupili karte in odšli do naših vodičev. Vsak je dobil svoj učni list, pisalo in podlago, da smo lahko pisali. Pri vsaki rastlini smo se ustavili in rešili po eno nalogo. Ko smo prišli do zvona želja, smo vsi pozvonili nanj in si nekaj zaželeli. Zadnja rastlina, ki smo si jo ogledali, je bila vrtnica. Imeli so razstavljenih veliko vrst.

Še vedno so razstavljeni dinozavri. Nekateri so spuščali zvoke in se premikali. Prav tako smo si ogledali razstavo kitov. Tudi v notranjost kita smo lahko pogledali. Videli smo, kako veliki so njihovi notranji organi in oni sami. Po končanem ogledu smo se utrujeni odpravili na avtobus in pot nas popeljala proti domu.

Bilo je poučno, zabavno in dan je hitro minil.

Lucija Ribnikar, 6. b

TABOR V ČŠOD GORENJE – ZREČE

Predzadnji vikend v septembru smo se z manjšo skupino učencev odpravili na tridnevni tabor za nadarjene in ga preživeli v ČŠOD Gorenje.

Vasica po imenu Gorenje leži na jugovzhodni strani zreškega Pohorja in je od Zreč oddaljena le 6 kilometrov. Dosega nadmorsko višino 760 metrov, kar omogoča razgled skoraj do Maribora in Celja.

Učili smo se o pojmu, ki nas ves čas obkroža – narava. Poučili smo se o drevesnih vrstah in si pri določanju le-teh pomagali z določevalnim ključem. Spoznavali smo tudi naše »domače« pohorske kamnine, ki so po večini magmatskega izvora.

Seveda pa ne smemo pozabiti na vode Pohorja. Preučevali smo čistočo vode v bližnjem potoku. V naših vodah prebivajo tudi drobne živalce. Iskanja prebivalcev potoka smo se lotili s pomočjo cedila, našli pa smo jih tudi pod večjimi kamni. Ujetim »občanom« potoka smo določili vrsto in jih vrnili domov. Pri ugotavljanju vrste smo si pomagali s knjižico, ki nam jo je posodila mentorica, gospa Nada Turnšek.

Veliko smo se tudi gibal, saj smo imeli pisano obarvan športni program. Preizkusili smo se namreč v različnih spretnostih. V telovadnici smo se lotili športnega plezanja. V ČŠOD Gorenje pri Zrečah imajo namreč ZELO visoko plezalno steno. Pri plezanju nam je pomagala učiteljica Snežana Jug. Marsikdo je kljub višini priplezal do vrha stene. Jaz pa sem bolj strahopetne narave, zato nisem niti poskusila.

V telovadnici imajo tudi tako imenovane »cirkuške« rekvizite. Bili so zelo zanimivi, saj smo se morali za uspeh pri različnih trikih karseda potruditi. V domu imajo v lasti tudi dva loka. Zato smo se preizkusili tudi v lokostrelstvu. Biti smo morali sila natančni, saj streljanje z lokom ni mačji kašelj.

Na jasn večer smo se odpravili na pohod po gozdu. Zvezde na nebu so sijale v svoji polni moči in osvetljevale temno večerno nebo. Pogled mi je bil zelo všeč.

Tabor je bil zelo poučen in zanimiv. Zabavala sem se ob pogledu na zvezdnato nebo in preučevanju drobnih potočnih prebivalcev. Veselim se že naslednjega leta, ko spet odidemo na tabor.

Urška Vugrinec, 8. b

POHOD NA KREMŽARICO

Nekega meglenega dne smo se učenci osmega in devetega razreda odpravili na Kremžarjev vrh. Megla se je vlekla čez hribe in doline. Med potjo na vrh smo se večkrat ustavili. Na približno polovici poti smo tudi pomalicali. Megla se nas je še vedno držala kot klop. Vzpon je bil zahteven, a smo se zabavali ob druženju s prijatelji. Na vrhu se je odprl prečudovit razgled na naš ljubi dom, prekrit s smetani podobno meglo. Tu smo pomalicali do konca in imeli daljši odmor. Za tem smo se odpravili nazaj v dolino, vmes še pozvonili na zvon, da je donelo po hribih naokoli. Na poti smo se zabavali ob nabiranju gob, zato bi naš pohod lahko imenovali tudi »jurčkova pot«.

Urška V., Zala L. & co. ☺ (8. r)

TRETJEŠOLCI NA PLAVALNEM TEČAJU

Prejšnji teden, v četrtek, sem šel na plavalni tečaj. Nisem mogel iti prej, ker sem bil bolan. Še posebej sem užival, ker smo šli za 12 minut v masažni bazen. Bilo je kul, ker so v njem bili mehurčki. Plavalni smo žabico, pri tem sem uporabil desko in nekakšno cev. V petek sem se potrudil pri preizkusu plavanja. Moj trener ni bil strog. Skakali smo tudi na glavo in plavalni hrbtno. Naučil sem se tudi mrtvaka. Vsak dan so šli z nami učenci iz OŠ Sele. Bilo jih je 10. Na avtobusu je bilo lepo. Cela dogodivščina je bila super!

Miha Rotovnik, 3. a

Prejšnji teden smo bili na plavalnem tečaju. Ob osmih zjutraj sem prišel v šolo. Na avtobusu so se nam pridružili učenci iz Osnovne šole Sele. Najprej so nas testirali in razdelili v skupine. Naučili smo se plavati kravl. Zelo všeč mi je bil bazen z mehurčki. Enkrat sem po pomoti odplaval v drugo skupino. Malico smo imeli ob desetih, potem pa počitek. Ob meni je bil prijatelj Filip. Naša učiteljica je bila zelo prijazna. Če smo šli v bazen z mehurčki brez dovoljenja, so nas učitelji kregali. V petek so nas prišli gledat starši. Osvojil sem bronastega delfinčka. Voda je bila zelo topla, zato mi je bilo na tečaju všeč. Naučil sem se boljše plavati. Ni mi bilo všeč, ko je moja usta zalila voda.

Vito Aber, 3. a

Plavalni tečaj smo imeli na Ravnah na Koroškem. Tja smo se vozili z avtobusom. Ko smo prišli na bazen, smo si oblekli kopalke. Vadili smo plavati žabico, kravl in hrbtno. Ko smo bili utrujeni, smo imeli odmor in malico, ki smo jo pojedli na ležalnikih ob bazenu. Včasih smo šli tudi v masažni bazen. Najbolj všeč mi je bilo hrbtno plavanje.

Žan Kotnik, 3. b

Na Ravnah na Koroškem smo imeli plavalni tečaj. Plavati smo hodili pet dni. Tja smo se vozili z avtobusom. Učilo nas je pet učiteljev plavanja. Plavalni smo žabico in hrbtno ter skakali v vodo. Večkrat smo šli tudi v masažni bazen. Na koncu smo plavalni pred starši.

Naja Kac, 3. b

V mesecu oktobru smo tretješolci odšli na plavalni tečaj. Tam mi je bilo všeč, saj sem imela prijaznega učitelja. Najbolj všeč mi je bilo, ko smo skakali v vodo. Poleg mene so bili v skupini tudi Alen, Nejc, Maj, Anika in Vanesa. Ni mi bilo všeč, ko smo brcali, saj sem dobila veliko vode v oči. Zadnji dan so prišli starši. Dobili smo diplomo. Žalostna sem bila, ker je bilo plavalnega tečaja konec. Ker sem na plavalnem tečaju uživala, si želim, da bom še kdaj šla na kakšen bazen.

Blažka Finc, 3. a

Ko smo prišli na bazen, smo si najprej izbrali svojo omarico in jaz sem jo delila s svojo najboljšo prijateljico Katarino. Nato smo se razgibali in se igrali igro. Prvi trije, ki so bili najboljši, so za nagrado na koncu šli v masažni bazen. Meni ni nikoli uspelo, pa čeprav sem se zelo trudila. Nato smo šli v vodo. Najprej mi je šlo malo težko, nato pa sem postala super. Skakali smo na glavo, plavalni hrbtno in žabico. Na koncu sem osvojila bronastega delfina.

Lina Vunderl, 3. b

LIKOVNI NATEČAJ DREVO IN PANJ (STARI TRG, 19. 10. 2017)

Sodelovali smo na likovnem natečaju, ki ga je razpisalo **sadjarsko društvo Lesnika**. Pripravili so razstavo starih (avtohtonih) sort jabolk in hrušk. Predstavilo se je Čebelarsko društvo, Društvo za zdravje srca in ožilja, Društvo kmečkih žena Mislinjske doline in kmetije, ki se ukvarjajo s pridelavo sadja.

Likovnega natečaja se je udeležilo mnogo šol iz Mežiške in Mislinjske doline.

Z naše šole so bili nagrajeni učenci **Vid Vugrinec (2. r)**, **Jaka Gošnak (3. r)**, **Amar Ribo (4. r)** in učenci **4. a razreda**. Učencem so bile mentorice učiteljice **Petra N. Bricman**, **Marija Z. Friškovec**, **Mateja Turičnik** in **Renate Bašek**.

Dogodek je bil zanimiv in koristen, saj smo si lahko ogledali razstavo sadja ter raznih izdelkov kmetije Rebernik, od koder smo naročili jabolčni sok za tradicionalni slovenski zajtrk na naši šoli.

Renate Bašek

TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK

V petek, **17. novembra 2017**, smo obeležili dan slovenske hrane. V ta namen smo izvedli projekt **Tradicionalni slovenski zajtrk**.

Z njim ozaveščamo otroke ter širšo javnost o pomenu zajtrka, pomenu in prednostih lokalno pridelane hrane, o pomenu kmetijstva in čebelarstva za pridelavo hrane ter njenem vplivu na okolje, o pravilnem ravnanju z odpadki, ki nastajajo pri vsakodnevni dejavnosti ter racionalnem ravnanju z embalažo.

Postregli smo si z dobrotami slovenske pridelave. Kruh smo dobili z bližnje kmetije **Klevž**, namazali smo ga z maslom **Mlekarne Krepko** in medom čebelarstva **Bauer** iz Slovenj Gradca. Zraven je sodilo še mleko s kmetije **Arbiter** in jabolka **Koroške kmetijske zadruge**. 100 % jabolčni sok za malico pa smo dobili s kmetije **Rebernik** iz Pameč.

Spremljevalne aktivnosti

- Razstava tipičnega slovenskega zajtrka, ki je spremljal naše prednike v odraščanju.
- Oddaja šolskega radia (učiteljica Irena Vitrih z učenci).
- Plakati.
- Nagradna vprašanja.
- Predstavitev lokalnih kmetij na zaslonu v avli šole.
- Delavnica globalnega učenja: Prehransko svarilo.
- Zelena straža v jedilnici šole: Dan brez zavržene hrane.
- Šolski novinarji so vse aktivnosti spremljali in beležili.
- Krožek Kuhamo pečemo, ki je pripravil Tradicionalno slovensko kosilo, gobovo juho in »pečene japke z mlekom«.

Šolski novinarji so vse dogajanje skrbno opazovali, fotografirali in kot to delajo novinarji, skrbno izprašali vse udeležence: vodstvo šole, kuharice, tajnico, učence in učitelje.

Ugotovili so, da je bil zajtrk večini vprašanih všeč. **Naja Kovač** in **Lea Vidovič** sta obiskali učence nižjih razredov. Zapisali sta: »V 1.a so jedli kot uši in vsi so pili mleko, ki ga drugače ne. Jedli so dobro, počutili so se domače. Vsega je bilo premalo. Čebele so naredile dober in sladek med.«

Poleg ozaveščanja o pomenu zdrave hrane in lokalne pridelave smo imeli na ta dan tudi dan, ko ne mečemo hrane stran. Za to je poskrbela zelena straža: **Luka Merzdovnik** in **David Uršej**. Posebej pa moram pohvaliti **Žana Priteržnika** in **Nejca Petriča**, ki sta v avli šole s pomočjo videa prehranskega svarila prepričevala učence in učitelje o pomenu samooskrbe in načinu pridelave hrane.

Vse dogajanje pa so popestrili še učenci s pripravo tradicionalnega kosila pod mentorstvom učiteljice Irme H. Javornik.

Učenci so svojo ozaveščenost dokazovali z izpolnjevanjem kratkega vprašalnika.

Nagrado za pravilne odgovore prejmejo: **Eva Perše (6.b)**, **Katarina Majcen (6.b)**, **Lana O. Špegelj (6.a)**, **Jaka Priteržnik (4.b)** in **Neža Slemenik (5.a)**.

Renate Bašek, koordinatorica Ekošole

SPREJEM PRVOŠOLCEV

Tudi letos smo v našo sredino sprejeli novo generacijo prvošolcev. Prireditev že vrsto let poteka v okviru Martinovih dnevor Primestne vaške skupnosti Šmartno pri Slovenj Gradcu. Prvošolce počastimo s svečanim sprejemom v šolsko skupnost. To je prireditev, na kateri naši najmlajši obljubijo, da se bodo pridno učili, da bodo dobri prijatelji in glede na to, da smo ekošola, skrbeli tudi za naše okolje. Pridružijo se nam še njihovi starši.

Prireditev je bila v sredo, 8. 11. 2017. Letos smo v našo šolsko sredino sprejeli 40 novih nadobudnih učencev. Prvošolci so nam pripravili kratek program z deklamacijo, s petjem in plesom, po zaobljubi pa so prejeli diplome in izkaznice šolske skupnosti OŠ Šmartno, katere je podelil ravnatelj Zdravko Jamnikar. Kot nagrado za vstop v devetletno šolanje, ki jih čaka, pa smo povabili dva čarovnika, ki sta jih popeljala v svet zabave in čaranja.

Lilijana Pelc

Šmartinčkovanje

Tudi v tem šolskem letu smo v času Martinovih dni v oddelkih podaljšanega bivanja organizirali Šmartinčkovanje. To je športno-zabavna prireditev za učence podaljšanega bivanja v telovadnici naše šole.

Letošnje Šmartinčkovanje smo organizirali v sodelovanju z učenci višjih razredov, ki obiskujejo predmet izbrani šport, pod mentorstvom učitelja Tomaža. Učenci so se lahko pod vodenjem višješolcev preizkusili v različnih poligonih, spretnostnih igrah, plezanju, rokovanju z različnimi športnimi rekviziti, premagovanju ovir ... Z glasbo in družabnimi igrami na galeriji smo poskrbeli za sprostitvev med samimi dejavnostmi, kuharice pa so nam pripravile slastno in zdravo popoldansko malico.

V prijetnem in sproščenem druženju smo vsi uživali in se neizmerno zabavali.

Učitelji OPB

PRVOŠOLCI SMO SE POGOVARJALI O PARLAMENTU IN KAJ TO JE. OGLEDALI SMO SI FOTOGRAFIJE PARLAMENTA V BRUSLJU IN LJUBLJANI. V PARLAMENTU SE ODRASLI VELIKO POGOVARJAJO IN ODLOČAJO O POMEMBNIH STVAREH. DA PA BOMO V PRIHODNOSTI TUDI MI ZNALI ZAGOVARJATI SVOJE IDEJE, IMAMO V ŠOLI OTROŠKI PARLAMENT. UGOTAVLJALI SMO, KAJ NAM JE V ŠOLI VŠEČ IN KAJ NE. ZA BODOČE PRVOŠOLCE SMO PRIPRAVILI TUDI NEKAJ NASVETOV.

V ŠOLI JE SUPER:

- UČENJE ŠTEVILK IN ČRK,
- PISANJE V DELOVNE ZVEZKE,
 - IGRE V TELOVADNICI,
 - DODATNA URA ŠPORTA,
 - IGRALNI ODMOR,
 - UČENJE ANGLEŠČINE,
- DA IMAMO IGRIŠČE IN IGRAMO NOGOMET,
- LOVLJENJE IN IGRANJE NA IGRIŠČU,
 - PISANJE DOMAČIH NALOG,
 - DA SE LAHKO UČIMO,
- USTVARJANJE PRI LIKOVNI UMETNOSTI,

- DA LAHKO VSAK DAN PRINESEMO SVOJE IGRAČE – V B-RAZREDU TUDI BEYBLADE,

- DA LAHKO PRINESEM SVOJO HARMONIKO,
 - CARTANJE PRI UČITELJU,
 - KO SE IGRAM ZA ŠOLO,
 - IGRANJE S PRIJATELJI.

V ŠOLI MI NI VŠEČ:

- KADAR SEM BOLAN IN NE MOREM V ŠOLO,
- ČE MAMA PRIDE PRE HITRO/PREPOZNO PO MENE,
- KADAR SO DRUGI NESRAMNI DO MENE IN SE NOČEJO IGRATI Z MANO,
 - KO SE KREGAMO S PRIJATELJICAMI,
 - DA GREM V ŠOLO, KO JE ŠE TEMA,
 - KADAR ME KDO NE POSLUŠA,
- DA IMAMO VEČ POUKA KOT IGRALNEGA ODMORA,
 - KER MORAM ZJUTRAJ PREZGODAJ VSTATI,
- KADAR NAS B-RAZRED PREHITI PRI PREOBLAČENJU V ŠPORTNO OPREMO.

NAŠI NASVETI ZA BODOČE PRVOŠOLCE

MORALI SE BOSTE UČITI IN PISATI DOMAČE NALOGE.
KO PRIDETE V ŠOLO, UBOGAJTE IN SE PRIDNO UČITE.
NE PRETEPAJTE SE IN LEPO MIRNO STOJTE V VRSTI.
IMELI BOSTE MANJ IGRALNEGA ODMORA KOT V VRTCU.
NI POTREBE, DA VAS JE STRAH ŠOLE.
V ŠOLI SE IMAMO FAJN.
V ŠOLI JE RESNO DELO.
POSLUŠAJTE UČITELJICO.
NE JEMLJITE IGRAČ SOŠOLCU.

UČENCI 1. A IN 1. B

ŠOLSKI PARLAMENT – ŠOLA IN ŠOLSKI SISTEM

Tretješolci smo se z učiteljico, s starši, z babicami in dedki pogovarjali, kako je bilo v šoli nekoč. Zanimalo nas je predvsem, kako je nekoč potekal pouk, kakšni so bili učitelji in katere šolske potrebščine so uporabljali pri pouku.

Večina si nas ni mogla predstavljati šole v času, ko so jo obiskovali naši dedki in babice. Najbolj grozno se nam je zdelo, da so jih topli, da so morali klečati na koruzi, da nekateri niso imeli malice, da jim nihče ni pomagal pri domačih nalogah, da so morali v šolo hoditi peš, in to bosi, ter da so si noge greli v kravjih iztrebkih.

Vsi smo se strinjali, da nam je danes v šoli veliko lepše, ker nas ne tepejo, ker nimamo tako hudih kazni, učitelji so bolj prijazni in v šolo se vozimo z avtobusi ali avtomobili. Tudi doma imamo več časa za učenje, saj nam ni treba pasti krav. Oblečeni in obuti smo bolj toplo in tudi nog si ne grejemo v kravjih iztrebkih, ampak si na noge obujemo tople nogavice in zimske čevlje.

Iz naših intervjujev, ki smo jih pripravili z našimi starši, dedki in babicami smo ugotovili, da se šolanje naših staršev ni preveč razlikovalo od našega. Precej drugačno šolo pa so obiskovali naši dedki in babice oziroma pradedki in prababice. Kot zanimivost vam bomo predstavili intervju najstarejše osebe, s katero smo opravili intervju. To je ga. Rotovnik, ki je bila rojena 10. 11. 1937 v Završah nad Mislinjo. Osnovno šolo je obiskovala v Završah od leta 1946 do leta 1953.

1. Koliko učencev je bilo v razredu?

V razredu je bilo povprečno od 30 do 40 otrok.

2. S čim in kako dolgo ste hodili v šolo?

V šolo smo hodili peš, poleti bosi, pozimi pa v coklah.

3. Kako dolgo ste bili vsak dan šoli?

V šoli smo bili vsak dan približno 6 do 8 ur.

4. Katere šolske potrebščine ste imeli? Kam in s čim ste pisali?

Namesto zvezkov smo imeli razne stare bloke, stare koledarje in že popisane liste. Pisali smo s peresi in svinčniki.

5. Ali ste v šoli dobili malico?

Malico smo dobili samo občasno.

6. Ali ste hodili na izlete in kam?

Na izlete smo hodili na bližnje hribe, včasih smo se peljali tudi z vlakom.

7. Ali ste se doma veliko učili?

Doma se nismo veliko učili, saj nismo imeli časa, ker smo morali pasti živino ali pomagati pri drugih kmečkih opravilih.

8. Kdo vam je pomagal pri domačih nalogah?

Pri domačih nalogah nam ni pomagal nihče.

9. Katere igre ste se igrali?

Zelo radi smo se igrali »gnilo jajce«, »med dvema ognjema« in druge igre z žogo, ki smo si jih naredili iz žagovine.

10. Kakšni so bili učitelji? Na kratko opišite.

V tistih časih so bili učitelji zelo strogi in so nas topli s šibami. Če so bili učenci poredni ali niso imeli domače naloge, so morali ostati po pouku, klečati na ostrih kamnih ali koruzi, čistiti stranišče ali celo cepiti drva.

Vsi v razredu smo bili mnenja, da našim dedkom in babicam v šoli res ni bilo preveč lepo in da smo mi lahko srečni, da živimo v času, ko so učitelji veliko bolj prijazni do učencev kot nekoč.

Današnja šola nam je všeč.

Želimo pa si:

- da bi namesto zvezkov imeli računalniške tablice,
- da bi imeli pol ure igralnega odmora,
- da bi šola imela picerijo in bi bile pice zastonj,
- da bi bile učilnice še večje.

Tretješolci

Dobra volja je najbolja ...

V četrtek, 30. 11. 2017, se je odvil Sejem dobre volje. Stojnice so bile polne različnih izdelkov, ki so jih učenci od 6. do 9. razreda pripravili v okviru tehniškega dne: svečnikov, voščilnic, adventnih venčkov, smrečic, različnih okraskov, kozolcev, krem in drugih izdelkov, dišalo pa je tudi po kolačkih, kokicah, čaju ... Praznično vzdušje je polepšal še kratek kulturni program, ki ga je pod mentorstvom Neve Kozelj pripravil pevski zbor ter ostali nastopajoči, ki so se pripravljali pri različnih glasbenikih in mentorjih iz glasbene šole: trio

flavt (Lana Ošlovnik Špegelj, Hana in Lara Šaloven), na kitaro je zaigrala Julija Kotnik, meh pa so raztegnili Žiga Naglič, Maja Pleunik ter Žiga Slemenik in Matevž Serušnik.

Veseli smo, da ste se sejma udeležili v tako velikem številu. S pomočjo prostovoljnih prispevkov smo skupaj zbrali 1.211,60 € za šolski sklad.

Bralne urice v angleškem in nemškem jeziku

V oktobru so se nekateri višješolci preizkusili v vlogi pripovedovalcev pravljic v angleškem in nemškem jeziku. Obiskali so učence od 2. do 5. razreda med urami angleščine ter tudi skupino učencev od 4. do 6. razreda pri uri neobveznega izbirnega predmeta nemščina. Učenci so z navdušenjem prisluhnili različnim zgodbam, pravljичnim junakom in njihovim dogodivščinam. Še bolj pa so se veselili, ko so pred ali po branju pravljice sodelovali pri zabavnih igrah ali pa ustvarjali različne likovne izdelke. Izkušnja je bila posebna tudi za učence 8. in 9. razredov, ki so brali pravljice in pripravili različne didaktične igre.

Sodelujoči učenci:

Eva Budimir, 8. a

Urška Vugrinec, 8. b

Emilija Vrunč, 9. a

Jasmina Konc, 9. a

Jakob Drevenšek, 9. a

Miha Valtl, 9. a

Zoja Simetinger, 9. a

Maja Cigler Balant, 9. a

Dejan Mežnarc, 9. a

Za oba prispevka je poskrbela učiteljica Mateja Žgur.

Mi smo EKO ...

EKOŠOLA V ŠOLSKEM LETU 2017/18

Pred dvajsetimi leti smo se učitelji in učenci OŠ Šmartno odločili, da bomo vstopili v program Ekošole in izvajali aktivnosti, s katerimi bomo ozaveščali sebe, učence in lokalno skupnost o pomenu ohranjanja okolja in vrednot, ki so povezane z odnosom do sebe in do narave.

Lani smo dobili priznanje za 20-letno delovanje. Vsako leto je bilo potrebno izvesti veliko aktivnosti, da smo dobili zeleno zastavo. **20 let je na tej poti vztrajalo 19 šol po Sloveniji**, kasneje se jih je seveda priključilo še več. Pa ne samo šole, ampak tudi zavodi in dijaški domovi. Danes je v program vključenih **712 ustanov** z vse Slovenije: **več kot 130.000 otrok, učencev in dijakov ter 8500 vzgojiteljev ali učiteljev (ekokoordinatorjev)**, mentorjev in projektnih vodij.

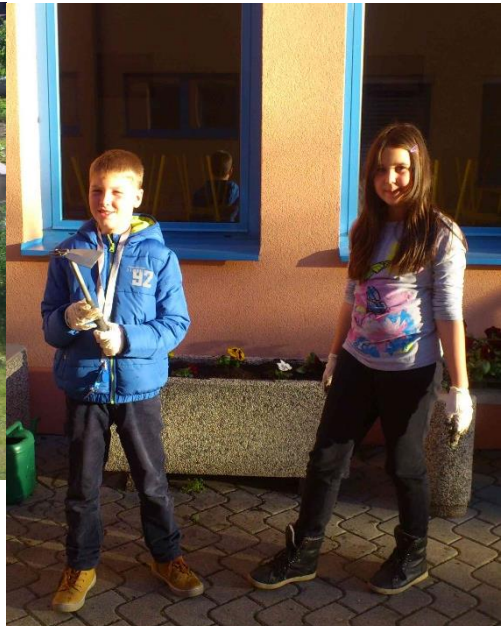
Takrat se ni toliko govorilo o okoljskih problemih, kot se govori zdaj. Mnogim se tudi ni zdelo potrebno vlagati truda in časa v to, a je čas vendar le pokazal, da smo se odločili prav. Znanja in vrednote, ki smo jih s programom pridobili, nosimo s seboj, nas in učence pa sigurno spremljajo na nadaljnjih poteh šolanja in življenja.

Program omogoča učinkovito okoljsko delovanje, višjo stopnjo okoljske ozaveščenosti in odgovornosti ter pripomore h konkretnim izboljšavam v lokalnem okolju.

Zato se v aktivnosti vključite tudi to šolsko leto po svojih zmožnostih in interesu, da bomo vsaj nekaj prispevali k ohranjanju in izboljšanju okoljskega vtisa.

Renate Bašek,
ekokoordinatorica

USTVARJALNICA

Četrtošolci so s pomočjo danih besed in besednih zvez (čudežno zdravilo, tri deklice, kraljevič, medved, bolna mama) sestavljali pravljice, katerih naslove so si izmislili sami. Objavljamo dva primera čisto različnih zgodb.

BOLNA MAMA IN BOLAN OREL

Nekega dne je zbolela mama. Bolna je bila že kar tri mesece in en dan. Njene tri deklice so se odločile, da poiščejo čudežno zdravilo, ki bo ozdravilo bolno mamo. In so šle.

Na poti so opazile medveda in ga vprašale, če ima zdravilo. Medved je odgovoril, da nima zdravila in skupaj so šli naprej. Potem so srečali bolho. Tudi njo so vprašali, če ima zdravilo. Ampak tudi ona ni imela čudežnega zdravila. Odšli so naprej. Potem so kar naenkrat zagledali veverico, ki je vedela, kje je kraljevič, ki ima čudežno zdravilo. Problem je bil le v tem, da ni vedela, v kateri smeri je grad, kjer živi kraljevič. Odšli so iskat orla, ki je to vedel. Namesto zdravega orla so našli poškodovanega. Kljub temu jim je vseeno znal povedati, v kateri smeri je grad. In res. Našli so grad, kraljeviča in tudi čudežno zdravilo. Tako so pozdravili bolno mamo in še orla.

Mama pa je spoznala nove prijatelje in se poročila s kraljevičem.

Jernej Mežnarc, 4. a

SODNIKI NISO TAKO PRIJAZNI

Nekega dne sem gledal roket Slovenija – Makedonija.

Tudi starša sta ga gledala. Sodniki niso bili pošteni. A gledal sem še naprej. Očetu sem rekel, zdaj pa je konec. In odpeljali smo se na tekmo. Srečal sem tri deklice: Majo, Nino in Alenko. Rekle so mi, da mi bodo pomagale. Šli smo do sodnikov in jim rekli, naj sodijo bolj pravično. Šli smo v njihovo pisarno in zagledali čudežno zdravilo. Ugotovili smo, da so ga popili, a ni delovalo. Namesto da bi sodili pravično, so se delali kraljeviče. Kregali smo jih. Slovenija je na koncu izgubila, zato so se igralci oblekli v športnega medveda. Ko smo prišli domov, je zbolela še mama.

Tekme je bilo konec. Rekel sem si na tiho, da ne more vsakič zmagati Slovenija, a tisti, ki sodi, naj sodi pravično.

Andrej Pleunik, 4. a

Pa še ena L-zgodba kar tako ...

L-zgodba

Nekoč je bila ena škatla. A to ni bila navadna škatla, ta škatla je bila nekaj posebnega. Nekaj posebnega pa je bila zato, ker nihče ni vedel, kaj je v njej. Ljudje so zato ponoči z baklami hodili gledat, ali se je škatla odprla, a se nikoli ni. Nekega dne pa je neki meščan s škarjami prerezal trak, ki je škatlo držal skupaj. Odprla se je in ... ven je skočila metla. Bila je suha kot prekla in imela je noge in ... nekaj najbolj posebnega pa je bilo to, da je na nogah imela dva cokla. Meščan, ki jo je rešil, jo je tudi dobil. Misli je, kako mu bo pometala, a presneta metla ni imela nog za okras, saj je znala hoditi, zato mu je v hišo prinašala veliko umazanije.

Ažbe Turičnik, 4. a

Pri dodatnem pouku slovenščine so ob branju Dahlove Matilde in Lainščkovega Velecirkusa Argo učenci razmišljali o nadnaravnih močeh, o sebi ter svojih sanjskih, domišljijskih svetovih. Tako so nastale domišljiske zgodbe in zanimiva razmišljanja. Nekaj vam jih ponujamo v branje.

Moja super moč

Nekega poletnega dne sva s prijateljico Zalo odšli na sprehod po gozdu. Pogovarjali sva se in nisva gledali, kod hodiva. Zatavali sva globoko v gozd. Prva sem se tega zavedela jaz, nato še Zala.

Bili sva prestrašeni. Iskali sva pot iz gozda. Končno pa je Zala med drevesnimi krošnjami opazila modro nebo. Stekli sva po iglicah in storžih ter na jasi ob robu gozda zagledali jezero. Bilo nama je vroče in pomislili sva, da bi se nama prileglo kopanje. Voda je bila kristalno čista.

Kar naenkrat je jezero spregovorilo. Reklo je, da si lahko nekaj zaželiva, potem pa skočiva vanj in nama bo željo uresničilo. Tako sva tudi storili. Zaželeli sva si, da bi lahko leteli. Potopili sva se pod vodo, iz nje pa poleteli. Končno sva lahko lebdeli na nebu.

Zahvalili sva se, odleteli domov in sedaj bova srečni do konca življenja.

Eva Perše, 6. b

Mavrično dekle

Bila je sredo. To sem jaz. Ponedeljek so moja starejša, devetnajstletna sestra Klara, Laura iz 8. razreda in Elvis, moj najboljši prijatelj v družini, ki obiskuje 7. razred. Vsi so polni upanja. Četrtek sta mami in oči, ker gresta vse do meje. In meja je petek. To sta devetletna dvojčka Lan in Žan in njuna sedem let stara sestra Diana, saj so vsi polni energije.

Za sredo je značilno, da je to dan, ki ga ljudje običajno preživijo po svojih najboljših močeh. Sem Sreda Jana. Nikoli se mi ni zdelo pametno bojevati, a ko sta Lan in Žan polila sok po mojem novem računalniku in šolskem delu, mi je prekipelo. Enostavno sem si zaželela, vsa besna, da bi nanju padla omara. In je. Seveda sem ju rešila.

Za svojo avanturo sem preiskala vse spletne strani. Naletela sem na znanstvenika. Mami nikoli nisem lagala, a tokrat nisem niti malo razmišljala. Rekla sem ji, da grem z Eli v park. Eli je moja soseda. Ima svetle lase in temno zelene oči. Skrbelo me je le zaradi Diane. Če bi me videla, bi me izsiljevala za denar.

Vso pot sem tekla. Prišla sem do gozda. V tistem trenutku sem podvomila v vse. A ko sem se osredotočila na betonski zid, ki je stal pred mano, se je ta kar naenkrat odprl. Vstopila sem v belo stavbo, obdano z mahom. Na vratih neke sobe je pisalo 'Recepcija'. Gledala sem okoli sebe in nisem mogla verjeti, da je od zunaj stavba izgledala povsem zapuščena, v notranjosti pa je kot največji in najboljši laboratorij. Od nekod se je razlegal krik: »Prišla je, res je, kar je rekla!« Bilo je 24 nadstropij. Kar naenkrat sta me dve beli gospe prijeli za ramena in me potisnili v dvigalo. Tista s temno rjavimi lasmi je rekla: »Nadstropje 24, soba 20.« Mislim, da je imela ruski naglas. Dvigalo se je dvigalo z zmerno hitrostjo, bilo je stekleno. Opazovala sem vse pod seboj. Večina je bilo moških, nekaj pa je bilo celo robotov! Vsi so nosili tablice in računalnike. Bilo me je sram, saj so bili vsi oblečeni v bele uniforme, jaz pa sem izstopala z rdečo karirasto srajco.

V sobi sta me pričakala dva znanstvenika. Preko vzorca moje krvi sta ugotovila, da sem mavrično dekle. Res sem že večkrat opazila sledi mavrice, ko sem premikala stvari, jih prevračala ali pa preprosto povzročila, da so izginile. A odločila sem se, da se svojim močem odpovem oziroma jih ne bom več uporabljala, saj so me velikokrat ovirale, predvsem pa sem jih težko nadzorovala.

Čez nekaj mesecev sem prejela klic enega izmed znanstvenikov iz bele stavbe. Skoraj kriče je govoril: »Tukaj Mark, samo pridi, Jana, cel svet je v nevarnosti!« Poklicala sem teto Nikito, da me je z avtom zapeljala v gozd. Tokrat nisem pustila, da bi me ženski prijeli za ramena. Pohitela sem v dvigalo. Zdaj je potovalo s svetlobno hitrostjo. Mark je prestrašeno pripovedoval, da je njegov prijatelj, ki mi je odvzel kri, izdajalec, saj je preko moje krvi dobil posebno moč. Moja mavrična moč se je v njem spremenila v moč lukenj, ki lahko uničijo ves svet. Po Markovih besedah sem bila edino upanje prav jaz, a morala bi obuditi moči v sebi. »Kaj?!« sem na vso moč zakričala. Mark me je s svojimi skoraj črnimi očmi proseče in izgubljeno pogledal ... Seveda ga nisem mogla zavrniti, saj je cel svet visel na nitki.

Dva dni zatem sem se zvečer odpravila spat. Ko sem končno zaspala, me je nekaj prebudilo. Pogledala sem na posteljo in zagledala sebe, kako spim. Kot bi bila duh. Oblečena sem bila v kostum mavrice. Pred mano je stal v črno oblečen moški, ki je z globokim glasom izrekel besede: »Dekle, jaz sem luknja, vsi se pripravite na smrt!« Vedela sem, da je napočil odločilni trenutek in da se moram potruditi ter dati vse od sebe. Hotela sem ga pomiriti, že je prišel prvi udarec. Smer luknje je predrla steno, za las je zgrešil moj bok. Sklonila sem se in spet me je zgrešil. »Kaj bo sedaj, punčka, se ne znaš braniti?!« se je zakrohotal. Prekipelo mi je. Zunaj je začelo bliskati in grmeti. Z nogo sem razbila okno in takrat so mi iz rok zašvigale vrvi, s katerimi sem se povzpela na drevo. Njegove luknje in moje mavrice so švigale naokoli. Končno sem ga zadela. Zapihal je močan veter in na nočnem nebu se je zableščala mavrica, ki ga je dokončno zaslepila. Kar razblinil se je. Zbudila sem se.

Vsi bi mislili, da so le sanje. A jaz sem vedela, da niso bile. Nekaj se je zdelo enostavno bolje. Ko sem šla do Markovega laboratorija, ga ni bilo. Samo njegov glas je odmeval. Govoril je: »Bravo! Hvala, Jana.« Vesela sem bila, da sem naredila prav.

Valentina Popič, 6. b

Moj notranji svet

Večkrat razmišljam o tem, kako mi je lepo in bi rada, da bi trenutki trajali dlje. Včasih pa si želim, da bi minili hitreje. Majhna iskrica preleti moje misli, moj notranji svet.

»Kje pa sem?« je dejala iskrica. Veliko kje je že bila, a na takšnem čudnem planetu še ne. Potovala je skozi misli, prišla do velikega srca in notri je bilo prijetno, lepo, zabavno. Čas pa se ni ustavil, morala je naprej. Potovala je in prišla do hladnega prostora. Vsi so se prepirali.

V daljavi pa je bil še en prostor in tisti prostor je bil velik, bil je moje majhno kraljestvo. Tam so vse moje želje uresničene.

Dobro je, da ne bo nikoli nihče ujet v mojem notranjem svetu, saj tam verjetno ni vedno prijetno.

Lana Ošlovnik Špegelj, 6. a

Velikokrat razmišljam o stvareh, ki se mi podijo po glavi. Včasih je kaj lepega, včasih pa ne. Lepe stvari so mi vseč in takrat sem vesela. Največkrat razmišljam, kje bi bila tisti trenutek. Ko sem v šoli, bi bila veliko raje na morju ali doma.

Moji drugi svetovi so največkrat zelo nerazumljivi. Če bi se kdo drug slučajno znašel v njih, ne bi vedel, kam mora oditi. Ne bi znal izbrati prave poti in ničesar ne bi razumel. Upam, da nikoli ne bo obstajala takšna čarovnija kot v Velecirkusu Argo, saj si ne želim, da bi kdo ostal ujet v moji domišljiji.

Katarina Majcen, 6. b

Moji drugi svetovi

Večkrat sanjam o tem, da bi poletela v svoje svetove, kjer bi bilo vse dovoljeno. Brez šole, domače naloge, nesramnih ljudi, kazni, zakonov, žalosti, grdih besed ... Tam bi bilo vse popolno. V svojih svetovih ne bi bila sama, z mano bi bili ljudje, ki jih imam najraje, družina, prijatelji in drugi. To bi se zabavali. Oblaki bi bili iz sladkorne pene, hiše iz bonbonov, vozila iz piškotov, drevesa iz lizik, v glavnem, vse iz sladkarij. Nikoli mi ne bi bilo dolgčas, če bi lahko skakala po oblakih, se sprehajala po potki iz piškotov in se s prijatelji igrala igre z bonboni. To bi bilo zabavno, a kaj, ko bi mi zmanjkalo idej za igre, kaj potem?

Kar naenkrat se zbudim in ugotovim, da so bile vse to le sanje in sem zaspala zraven domače naloge za matematiko. Nato pomislim, da bi najraje šla nazaj v sanjski svet. A če bi zaspala, kako bi potem pokazala izredno visoko stopnjo znanja pri matematiki? Ne bi. A potlej še izračunam te ulomke in lahko grem nazaj ...

Hana Šaloven, 7. a

Sedmošolci so se preizkusili v pisanju basni. Nauk vseh basni je zelo znan: »Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.«

Opici in šimpanz

Dve opici se pozibavata med drevesi in obe hkrati zagledata šop banan. »Te banane so moje,« reče prva. Druga takoj razburjeno odgovori: »Ne, moje so. Prva sem jih videla.« Tako se še naprej prepirata, dokler ne zbudita spečega šimpanza. Šimpanz z globokim glasom zavpije: »Saj še spati ne morem, kaj se prepirata!« Opica reče: »Te banane sem jaz videla prva, ona pa trdi, da jih nisem.« »Banane bom kar jaz vzel in šel nazaj spat, vidve si pa najdita vsaka svoje.«

Blaž Aber, 7. b

Petelin, kokoš in lisica

Petelin in kokoš lačna
naokrog sta hodila in hrano iskala.
Čez nekaj časa pa le najdeta nekaj za pod zob
in reče petelin:
»Moje je tole žito,
najdi si svojega, če preživeti hočeš,
jaz sem ga našel prvi.«
Kokoš se ne strinja in pravi:
»Pusti žito piščančkom,
bolj so potrebni hrane kot ti.
Tebe tako ali tako ne bo več
na Zemlji.«
Iz visoke trave pa opazuje
prepir lisica in kar naenkrat
skoči prednju, šape iztegne,
ju zgrabi in poje.

Nastja Šumah, 7. b

Zala Korošec, 5.a

Dva slona in nosorog

Nekega dne sta dva slona šla na sprehod. Videla sta veliko blatno lužo, ampak v njej je bil prostor le za enega. Začela sta se prepirati za blato, ker sta se oba hotela osvežiti v njem. Potem pa se nista mogla odločiti, kateri bo prvi. Kričala sta, se zmerjala, nista in nista se mogla dogovoriti. V tem času je mimo blatne luže prišel nosorog. Ulegel se je v blato in veselo zaspal. Ko sta slona to opazila, jima ni preostalo drugega, kot da gresta naprej, jezna in žalostna. Nosorog pa je mirno počival v blatni luži.

Neža Rošar, 7. a

Rana ura, zlata ura

Na kmetiji sta živela petelin in maček. Še preden je sonce vzšlo, je petelin prvič zakikirikal, zbudil svoje kokoši in druge živali. Vsak po svoje so odšli po kmetiji in opravljali dela. Petelin je odšel tudi v hlev, kjer mu je prijateljica krava podarila mleko. Pripravil je zajtrk za vse živali in skupaj so se usedli k mizi. Medtem pa je v kuhinjo še ves zaspan prišel maček in vprašal, če je kaj tudi zanj. Petelin pa mu je odgovoril: »Ničesar ni več. Če bi prišel dovolj zgodaj, bi bilo tudi zate.«

Lana Julija Konečnik, 7. b

Hijena, lev in gepard

Bilo je nekega lepega dne, ko se je lev sončil na svoji veliki skali. Mimo je prikoralakala hijena in potarnala: »Joj, kakšen dolgčas. Pa še lačna sem. Rada bi se malo razgibala, ampak nimam partnerja, ki bi šel z mano na lov.« Lev je vse to slišal in rekel: »Lahko grem s tabo na lov, saj sem tudi jaz malo lačen.« Hijena ga je pogledala in mu veselo odvrnila: »No, prav. Skupaj uloviva plen in si ga razdeliva.«

In sta šla ter kmalu ujela zebro. Hijena je rekla: »Uspelo nama je. Zdaj pa lahko greš.« Lev se s tem ni popolnoma strinjal, rekoč: »Tako se pa nisva zmenila!« Hijena se je glasno zasmejala: »Jah, škoda zate.« Lev je jezo skočil nanjo in začel se je boj. Medtem je mimo prišel gepard in na tleh zagledal poginulo zebro. Razveselil se je kosila. Vzel jo je in jo odvedel proč.

Tako sta lev in hijena ostala brez hrane.

Hana Praprotnik, 7. a

Prašički

Nekega lepega dne sta se dva prašička sprehajala po potki. Pogledala sta proti jablani, ki že dolga leta ni obrodila niti enega plodu. A glej, tam čisto na vrhu zagledata lepo, rdeče jabolko. Oba se zapodita proti drevesu in hočeta splezati nanj, toda veja je previsoko. En prašiček hoče drugemu splezati na rame, da bi jo lažje dosegel, a ga ta vrže na tla ter pravi: »O, o, o, to pa ne, jabolko bi moral utrgati in pojesti jaz, saj sem ga prvi videl.« Drugi pa mu odvrne: »Ne, nikakor ne, jaz si ga bolj zaslužim.« Ko pa pogledata proti veji, jabolka ni več, saj ga je dobil tretji prašiček, ki je s sprehajalno palico prišel mimo. Oba prašička sta se zgrudila na tla in zajokala.

Hana Šaloven, 7. a

Zlato

Volk se je sprehajal po gozdu in na robu jase zagledal dva obilna kupčka zlata. Niti razmišljal ni, da ga ne bi vzel. A ni bilo tako lahko. Ob njem se je na vsem lepem znašla lisica, ki jo je prav tako mikalo zlato. Iztegnila je tace, da bi ga pograbila, volk pa jo je odrinil, češ da je prav vso zlato njegovo. Prepirla sta se in prepirla, v tem času pa se je iz krtine prikazal krt. Vesel je bil, da ga lisica in volk sploh nista opazila. Mirno je odnesel zlato v svoje domovanje.

Še danes je krt bogat, lisica in volk pa sta na smrt skregana.

Alja Kotnik, 7. a

Zajc, volk, medved in lev

Bila je neka gostilna, v kateri je popival zajec. Nekega dne je zelo veliko spil in zaspal pod drevesom. Mimo so prišli medved, lev in volk. Prepirali so se, kdo bo zajca pojedel. Medved in lev sta se stepla, volka pa pustila, ker je bil najšibkejši. Stepla sta se do smrti in volk je dobil plen.

Matic Lauko, 7. b

Le-ta je malce drugačen ...

Želva Mihaela in hrček Mirkoslav

Nekoč je živela želva Mihaela. Njena najboljša prijateljica je bila vrana Gabrafuksa. Vse sta imeli skupno, prav tako pa sta obe sovražili hrčka Mirkoslava. Čeprav jima ni nič naredil, ga nista marali, ker se jima je zdel zelo grd.

Nekega dne je Mihaela jedla jabolko, katerega košček se ji je kar naenkrat zataknil v grlu. Mimo je prišla Gabrafuksa, videla prijateljico, kako se duši, a odletela stran, saj se je prestrašila. Ampak hrček, ki je ravno zibal svoje zrnje, ji je takoj priskočil na pomoč. Izvedel je Heimlichov prijem ter s tem Mihaeli omogočil, da je lahko spet zadihala.

Nauk: Prijatelja spoznaš v nesreči.

Lara Šaloven, 7. a

Po obravnavi ljudske romance Pegam in Lambergar so sedmošolci pisali svoje pesmi o junaku Lambergarju, še posebej so se izkazale Hana, Lara in Alja. Ponujamo pa vam tudi dva odlična stripa.

Pogum in slava

Lambergar imel je posebno moč,
ni kar tako klical na pomoč.
Bil je zelo pogumen
in ne neumen.

V njem vrela je zmaga,
ko premagal je vraga.
Zdaj on se baha,
s Pegamovo glavo mahlja.

Mat' t'ko srečna je b'la,
da bi k'r zaplesala,
svoj'ga sinčka objela,
t'ko b'la je vesela.

Hana Šaloven, 7. a

Premagano zlo

Cesar misli si:
»Le kdo lahko pomaga mi?
Tam na hribu on živi.
Krištof Lambergar, to je on,
ki Dunaj muk odrešil bo.«

Pa piše cesar pismo mu,
odzove se takoj.
Mati zadovoljna ni,
saj se zanj zelo boji.

On pa pride na Dunaj z vso
samozavestjo ter mogočnostjo.

Ko se prvič srečata,
si v roke sežeta
in konje zajahata
in se pogledata.

Že drvita si naproti,
grdo se gledata ter – bum!
Hudiču temu glava manjka,
a brez skrbi –
ostali sta mu še dve.

Pegam je tako poražen,
Dunaj pa za vedno rešen ...

Alja Kotnik, 7. a

Konec koncev

Nekoč živel je Lambergar,
ki mu za grad bilo je mar.
Enkrat že zmagal je v boju,
ko pokončal je glavo zlodeju.

To mu dalo je moči in samovšečnosti,
zdaj si drugih bojov on želi.
Mama mu moči vliva,
ko ga sili, da čarobni napoj popiva.

Ko pristopi kdo do njega,
že stepel bi se z njim do mrtvega.
A, ko napoj neha delovati,
se sploh ne zaveda, kaj je storil hudega.

Le naprej vodi svoje tri gradove,
na katere močno ponosen je.

Nekega dne napoja ni spil
in bojevitosti ni več čutil.
Šel je ven in prečkal cesto,
postrani gledalo ga je vse mesto.

Najbolj strašno pa je bilo,
ko Krištof sploh ni vedel, kaj se je zgodilo.
Vprašal je mimoidočega
in povedal mu je, kaj je storil hudega.

Lambergar mu ni verjel,
a o tem se je pri materi pozanimati hotel.
Mati mu je v obraz lagala,
niti malo resnice mu ni povedala.

Ker Lambergar si ni več upal hoditi ven,
je bil v sobi zaprt dan za dnem.
Nekega dne pa mu je bilo dovolj vsega,
v sobi ni več zdržal,
zato se je ubiti dal.

Lara Šaloven, 7. a

Pegom in Lambergar

PEGOM LESARJA OGOVORI IN GA OZACI, SAG
VS VAZEN PRIDE DO KRALJESTVA.

MOJE KRALJESTVO
SE NAJLEPSE
IN MOJA
VOJSKA
NAJH
ENL
EA

O VASE
KRALJESTVO JE
RES MOGOČNO
A MIJA ŽUNAKA
KI MI SE S
KANO BORIL!

O, MOJE
KRALJESTVO
MOČNO JE!
TAKO PO
LAMBERGARJA
NAJ POŠE SE.

NAŠE SE JE MLAD FAUTIC, KI PISMO LAMBERG
ARJU NEŠE PO.

PRISEU JE HITRO DO ŽUNAKA, HU PISMO DA IN LAMBERGAR ODOČI SE DA S PEGAMO BORIL
SE PO.

MORAS SE
ODZVATI NATO,
KRALJESTVO
POTREMOJE
JE ZELO!

BORBA JE NAPETA ZELO, A LAMBERGAR ZMAGA DO.
LAMBERGAR MOČAN BOJEUNIK JE ZATO ŽUNAK SLOVENIJE POSTAVI JE.

Daša Krivec, 7. b

PEGAM

in

LAMBERGAR

Nedaleč nazaj, je v tem kraljestvu živel pogumni Dunajski junak Kristof Lambengar.

Med tem ko se je cesar hvalil, je prišel Pegam in cesarju nasprotoval.

«Seveda ga imamo! Ime mu je Kristof Lambengar in živi na Kranjskem»

«Vaše kraljestvo ni najboljšo, saj nimate niti junaka, ki bi ga upali premagati.»

Cesar da pismo fantu, ki se hitro odpravi proti Kranjski.

Kristof Lambengar na Dunaju sreča Pegama in odloči se, da se pomerita na polju.

Na štedini mesta Dunaj je majhna tratica, in na njej raste lipa in pod njeno senčico so sedeli cesar in gospodje.

«Naše kraljestvo je najboljšo!»

Pegam se hoče boriti z Kristofom Lambengarjem, zato mu cesar napiše pismo.

Hmm...

Ko Lambengar dobi pismo je prepričan, da bo premagal Pegama in oddiše proti Dunaju, njegova mati pa mu svetuje.

«Ko boš zagledal Pegama, ima tri glave. Sabljo mu sabodi v srednjo glavo in ga boš premagal»

Lambengar premaga Pegama, mu odseka srednjo glavo in se z njo hvali po Dunaju.

Jaaaa... uspelo mi je!

Odisej je pretental enookega velikana Polifema, ki je nameraval požreti njega in vse njegove vojake. Takole sta grozljivega ljudožerca upodobili sedmošolki Lea in Lara.

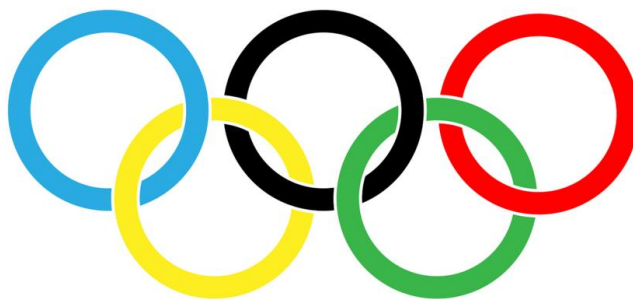

Lara Šaloven, 7.a

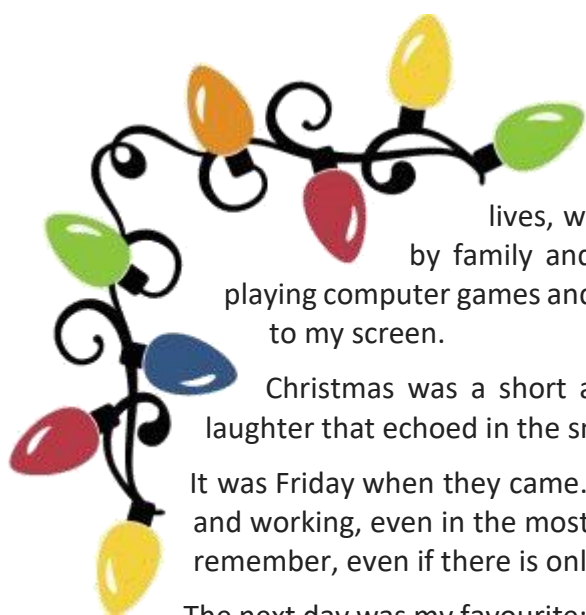
Lea Ošlovnik, 7. b

JEZIKAJMO

Olympic games have arrived,
Let them take the world by storm.
Young and new competitors
Make it to the top,
Peaking popularity as they take their spot in the hall of fame.
In the end we're all in this together,
Creating memories and building friendships around the world.
Some wallow in self-pity while others work harder to make it to the top.

Eva Budimir, 8. a

My Christmas holidays

The holidays were a time of relaxation and peace; taking a break from the usual business of our lives, we relish in the warmth of Christmas, being surrounded by family and loved ones. My holidays were spent lazing around, playing computer games and just generally relaxing by the soft light of a candle next to my screen.

Christmas was a short affair. It was filled with warm smiles, small gifts and laughter that echoed in the small living room.

It was Friday when they came. My aunt and uncle are distant people, always moving and working, even in the most peaceful times. But their visits are something I always remember, even if there is only silence and unspoken words.

The next day was my favourite; a day spent with close friends and excited chatter over the warm food on our tables. I've always loved those days.

2018 was approaching fast along with the holiday's end. A small family dinner made up our evening before we gathered in the living room. The minutes passed by quickly but all of them were spent walking down the memory lane, looking back on 2017.

And then, in a blink of an eye, 2018 had already began.

Like every year before, we gathered in front of the house, hugging and wishing for a better year. As the fireworks were set off, I watched my family laughing, singing and dancing together with a smile.

2018 was off to a great start.

Eva Budimir, 8. a

THIS IS ME

I am Julija. My surname is Kotnik. I'm from Slovenia and I'm Slovenian. I'm eleven years old. I've got long brown hair and brown eyes. I'm thin and I'm medium size. I'm nice and funny. My birthday is in March, in spring.

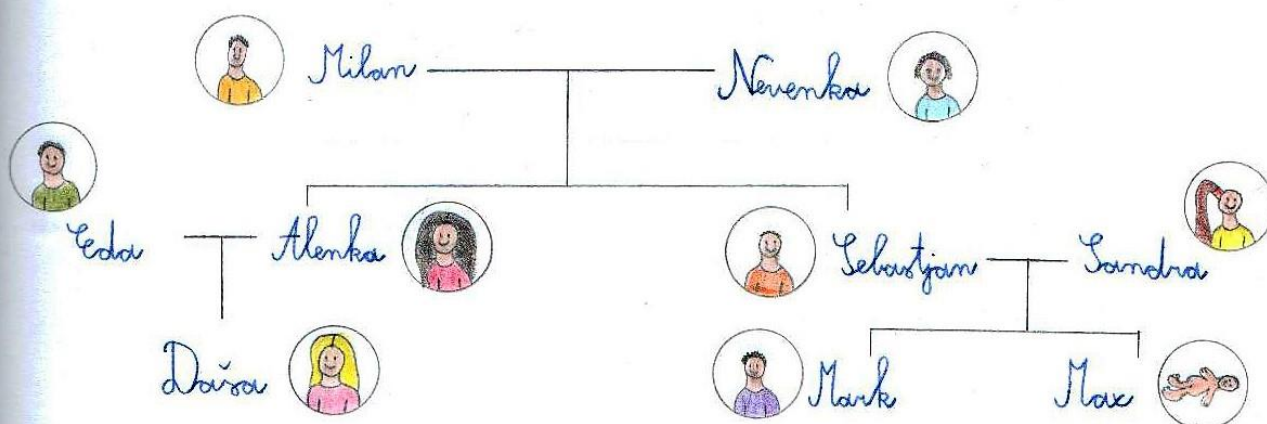
My favourite season is summer, because in summer I can swim and there is a lot of sun. My favourite day is Friday and my favourite month is March. I like bright colours, but my favourite colours are yellow, blue and red. I like animals very much. My favourite animal is a tiger. My favourite number is number three. I like sports. I like to swim, climb, run ... My favourite sport is swimming. I like music. My favourite singer is Zara Larsson. She sings wonderfully. I play my favourite instrument. My favourite instrument is the guitar. I don't have a favourite toy. I like delicious food as apples, pizza, salad, chocolate ... but I don't like food with a lot of fat. I don't like flies, angry people and bad marks. Bad marks make me sad.

I live with my family - mum, dad and younger brother. My mum is Slovenian. Her name is Alenka and she is a teacher. My dad is also Slovenian. His name is Bojan and he is an optician. My younger brother is Slovenian, too. His name is Žan and he is eight years old. He likes football. My best friend is Valentina. She is very nice and funny. I have got a lot of good friends. My good friends are Tjaš, Roko, Filip, Nal, David, Naja, Sara and Lucija.

Julija Kotnik, 6. b

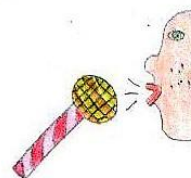

Project 2: Family members

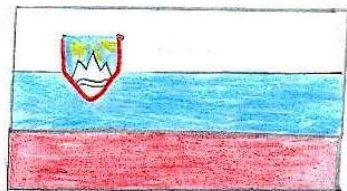
I've got a small family. My grandma's name is Nevenka, she is my mum's mum. Her husband is Milan, he is my grandpa and my mum's dad. They've got 2 children my mum Alenka and my uncle Sebastijan. My mum's husband is Edo, he is my dad. My uncle's got a wife Sandra, he is my aunt. They've got 2 children, Mark and Max. They are my cousins. That is my family.

My favourite member is Alenka. She is beautiful and friendly. She is from Slovenj Gradec. She is thirty-eight years old. She's got long black hair and blue eyes. Her favourite singer is Adele. Her birthday is on 2nd February. She likes summer a lot. She doesn't like playing football.

My name is Valentina and my surname is Popić. I live in Slovenia, in
Šmartno pri Slovenj, Gradec 152. My favourite colour is blue.

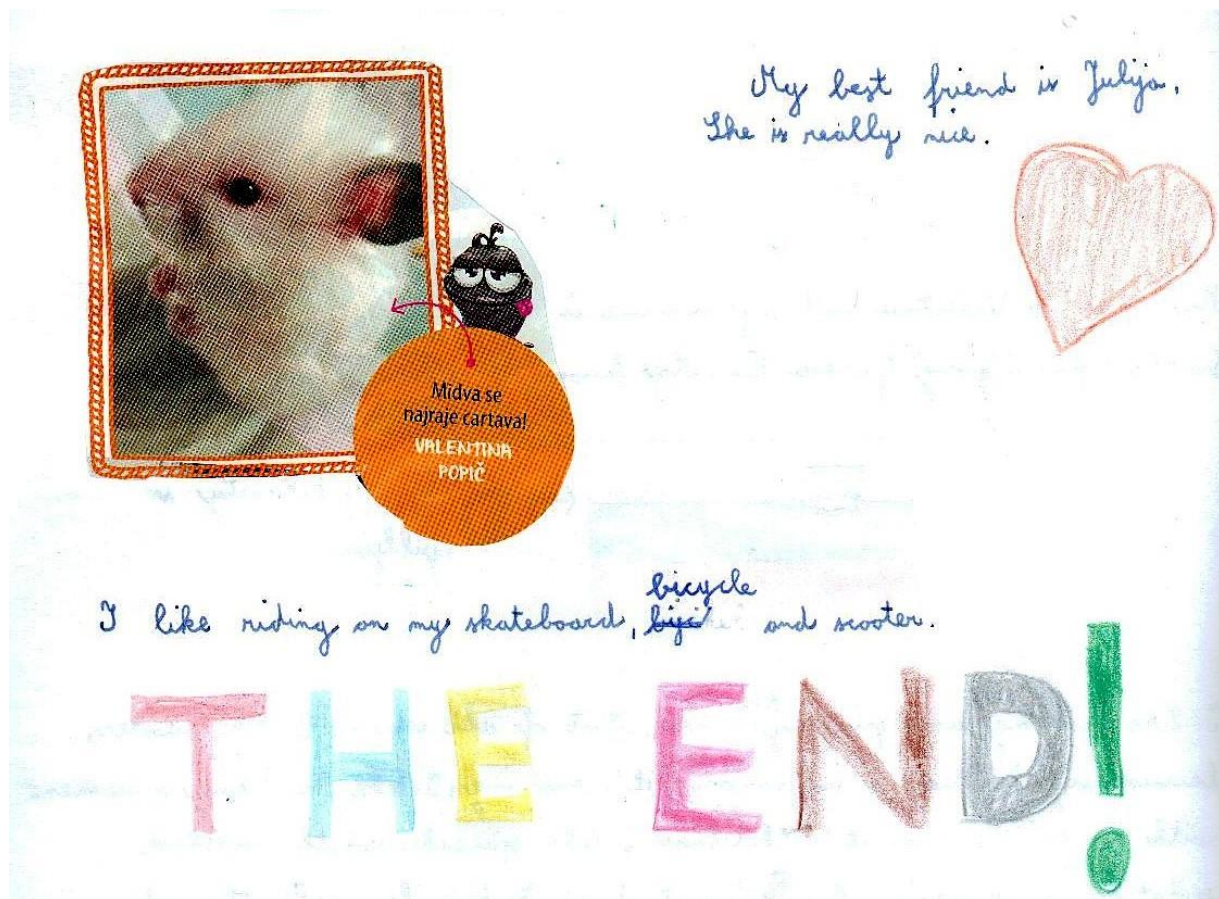
← The capital city is
Ljubljana.

I like dancing and playing ^{the} piano. Most of all seasons I like winter,
because my birthday is in January, it's snowing, I like building snowmen
with my friends and it's Christmas. I like spinach with mashed
potatoes or spaghetti. My favourite day is Friday, because it's the end
of the school. My favourite singer is Kendaya. She is also a movie star,
she dances very well. I love watching her show. It's called K.G. UNDER-
COVER.

I like animals. I have a gorgeous cat Iky, an orange goldfish
Trančadko, a beautiful hamster named Little Stuart and a cute bunny
named Daisy. On my dad's farm I have a big shepherd dog Medo and
three cats. Orange cat is Bob, grey is Ivka and the youngest black is Črnika.
They like to cuddle.

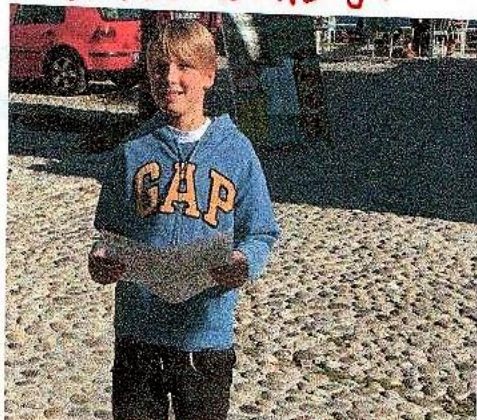

Valentina Popič, 6. b

Who am I?

I am Jaša. I'm eleven years old. I've got blond hair and blue eyes. I'm short and thin. I've got one sister and I haven't got any brothers.

Where do I live?

I'm Slovenian and I live in Slovenia. I'm from Smartno pri Slovenj Gradcu. Smartno is a small village. There are a church, school, a market and a lot of houses. I live in a house with my mum, dad, sister and my dog.

When is my birthday? My birthday is on 5th of June.

Jaša Ropoša, 6. a

1st Project

This is me.

I am Gašper Miheu. I live in Lengen.
My town is Slovenia's Gradec. I'm eleven
years old. My birthday is in January.

I am in the sixth grade. My favourite
colour is green. My favourite season
is winter.

My best food
is pizza and strawberry juice. I like oranges,
melones, tomatoes, meat, bananas, yoghurt...

I don't like mushrooms.

I am tall and thin. My favourite sport is
table tennis. In my free time I also
like riding my bike and playing computer
games.

Gašper Miheu, 6. a

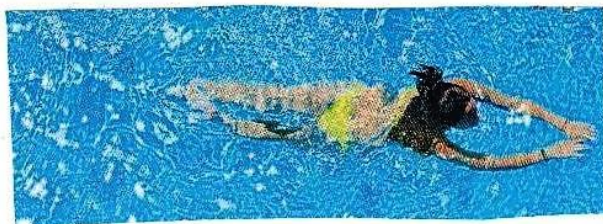
I am Maja. My surname is Pleunik. I'm from Slovenia. I'm Slovenian. I live in a small village, Bida. Bida is near Smartno. I'm eleven years old. I have birthday on 29th December.

My favourite colour is blue. I like wearing blue clothes.

I like summer, because I like swimming.

My favourite food is, pancakes, pizza, ice-cream
and white chocolate. I don't like milk and
broccoli.

I play the accordion. I learn to play the music school

My best friend is Lara.

Maja Pleunik, 6. a

I LIKE

- I like pizza, pasta, potato, apple...

I DON'T LIKE

- I don't like broccoli

MY FAVOURITE FOOD

- My favourite food is - cream, pancakes, chocolate...

MY FAVOURITE SEASON

- My favourite seasons are winter and summer.

MY FAVOURITE COLOUR

- My favourite colour is light green and yellow.

MY FAVOURITE SPORT

- My favourite sport is climbing and ballst.

NAME

- My name is Eva.

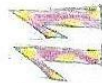

SURNAME

- My surname is Perše.

AGE

- I'm eleven years old.
My birthday is in September.

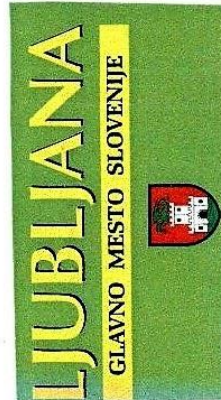
COUNTRY

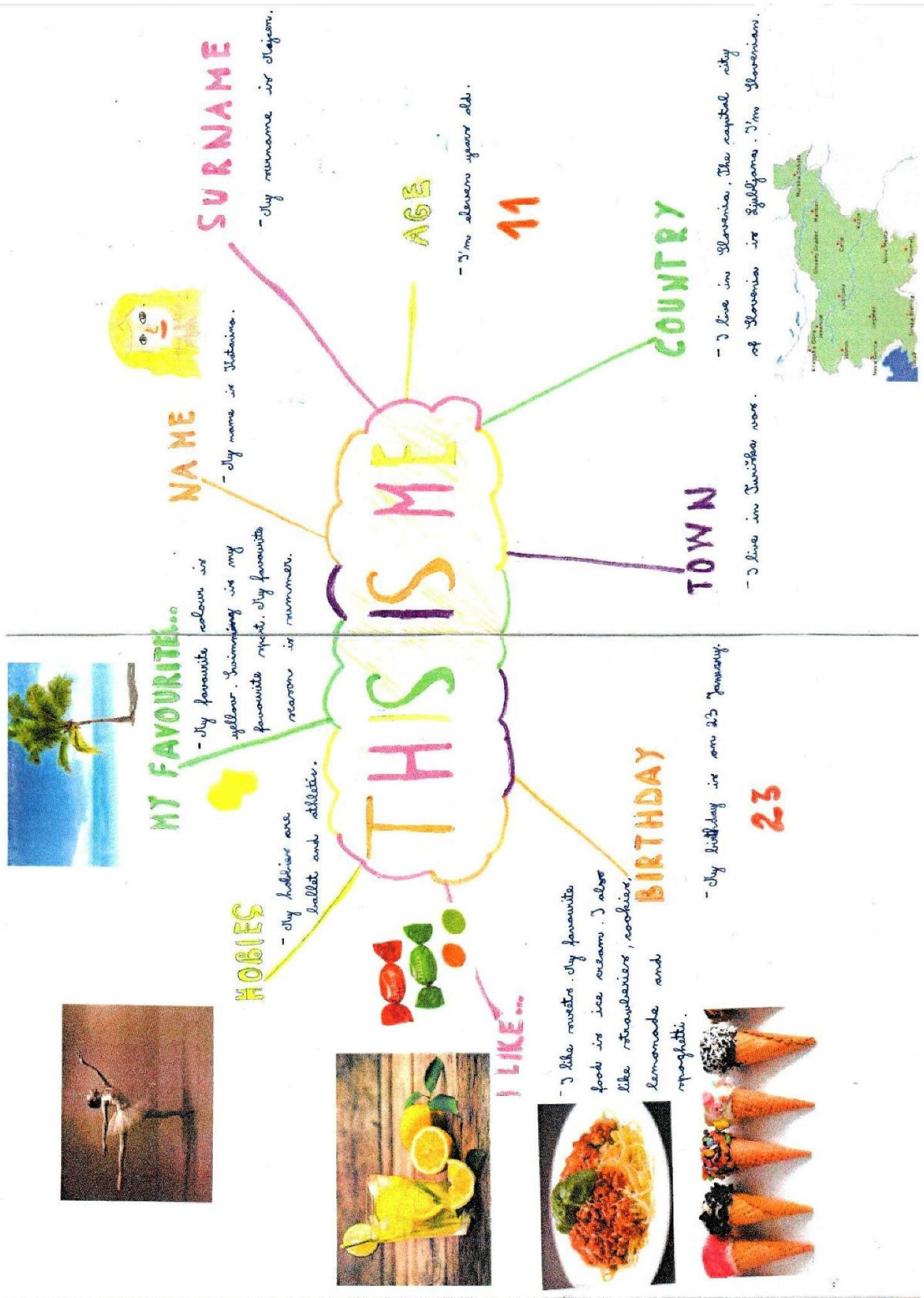
- I live in Slovenia.
Ljubljana is the capital of Slovenia.
I'm Slovenian.

I FEEL SLOVENIA

VILLAGE

- I live in Mislinjka Dolina 86 b.

Ta slikopis je namesto miselnega vzorca pripravila devetošolka Maja za govorni nastop pri uri slovenščine. Zdel se nam je zelo izvirin, zato ga tudi objavljamo. Pripovedovala je o življenju svoje babice.

Maja Cigler Balant, 9. a

MALO ZA ZABAVO

TUDI ŠTEVILA SO ZANIMIVA

Deljivost?

1. Preveri s pomočjo pravil za deljivost.

ŠTEVILO	TRDITEV
12	je deljivo z 2
123	je deljivo s 3
1236	je deljivo s 4
12365	je deljivo s 5
123654	je deljivo s 6
1236543	je deljivo s 7
12365432	je deljivo z 8
123654321	je deljivo z 9

2. Preveri deljivost s številom 9.

Če zapišeš drugo za drugo vseh deset števk, vedno dobiš število, ki je deljivo z 9.

Primeri:

Preveri, če so dana števila deljiva z 9:

1234567890

3456102987

2697108534

Zaporedje števk pri tem nima pomena. Pojasni.

Majda Borovnik, učiteljica matematike

Pa še igra za dolge zimske večere ...

Zmaga 15

Za igro potrebujete tri igralne kocke.

To so kocke, ki na mejnih ploskvah pokažejo 1, 2, 3, 4, 5 ali 6 pik.

Igrata lahko dva ali več igralcev.

Navodilo:

1. Igralec vrže vse tri kocke.
2. Iz pik (števil), ki jih pokažejo kocke, mora igralec sestaviti številski izraz, katerega vrednost je čim bližje številu 15 ali celo enaka 15.

Primer:

- prva kocka pokaže 2 piki
- druga kocka pokaže 5 pik
- tretja kocka pokaže 6 pik

Izračunamo lahko:

$$2 + 5 + 6 = 13$$

$$2 \cdot 5 + 6 = 16$$

$$(6 : 2) \cdot 5 = 15 \text{ (zmagovalni račun)}$$

Prijetno igranje vam želim!

*Matematika je podobna igri, v kateri so vsa pravila vnaprej določena
in se vse situacije pojavljajo kot posledice.*

(L. Cooper)

Majda Borovnik, učiteljica matematike

